

Den samme Scene.

Det er Synd, at man herhjemme har givet Slip paa Carl Th. Dreyer. Netop nu vilde den danske Film have Brug for hans Evner, netop nu, da ogsaa andre gode Kræfter skubber fremad i den rigtige Retning.

Ikke fordi der i og for sig er Anledning til Begejstring over netop hans Indsats i det Stykke, Paladsteatret lastes førte frem, Kristofer Jansons bekendte Roman „Præstenken“, omsat paa Film — en svensk Film, oplaget i Norge og iscenesat af en Dansk. Hr. Dreyer er en saa omhyggelig Iscenesætter, at han løber nogen Fare for at ende som Museumsmænd. Det er godt, og det er tiltalende, og det er navnlig sjældent i Filmen at møde saa megen Viden og Kultur, som naar Hr. Dreyer er Iscenesætter, men al den gennemførte Skikkelse i Interiøret maa

ikke overkygge Menneskene, der færdes i det. Og nyt Liv var der ikke gydt over Personer og Handling. Det blev et Tidstillede mere end et Drama, afbleget som en middelalderlig Altertavle.

Naar — Tragedien er jo ogsaa stilferdig. Den koster Taarer og Ikke Blod, Bitterhed der maa gemme sig under en begyldig Maske, denne Historie ud af gamle Tiders Liv fra de protestantiske Lande, hvor Præstenken rundgaaeligt følger med Kaldet, og hvor den fattige, unge Præstekandidat med Sorg i Hjertet maa bede sin unge Kæreste vente paa sig, til Enkens Død forhaabentlig snart vil indtræffe. I Kristofer Jansons Handling tilspilles Handlingen derved, at Søfren, Præsten, tager sin Kæreste med ind i det nye Hjem som sin foregivne Søster, og dragelse af forældrenes gamle, nærede Kvinde og af finde ind til det store, varme Hjerte, hun saa blufærdigt har skjult.

Denne Skikkelse kunde neppe nogen dansk Skuespillerinde fremstille, som den nu afdøde Hildur Carlsberg har formaaet det omkring sit syv og halvfjerdsindstyvende Aar, kort før hun døde. I dette rynkede, gamle Ansigt lever ikke alene hendes eget, men mange Slægters Liv. I dyb Optagethed følger man det skiftende Månespil, der med uendelig smaa Mikker langsomt blotter en levende Menneskesjæl for Ens Øjne, til man selv fyldes med den Andagt og Fred, der tager Bolig i hende.

Fuld af pudsigte Momenter er forøvrigt denne Film, der vækker baade Taarer og Latter. Med Jubel modtages saaledes Mathilde Nielsen og Emil Hølsengreen som to sidgamlige Tjenestefolk af næsten sagnagtig Bredder og Fjernhed og Elekerparret Greta Almroth og Einar Rød vækker forneden Sympati ved det fint afdæmpede — her er det, Hr. Dreyer skal vogte sig for alt for megen Patina — lidt for afdæmpede Spil. De sandvigske Samlinger i Lillehammer er en beundringsværdig Baggrund, men Skriget fra et Hjerte i Vaande er nu engang mere end tusinde Museumsgenstande, Til Gengæld gives de Storbønder fra Gudbrandsdalen, der er gaaet med for Emnets Skyld saa levende og gribende som vel muligt i de gamle norske Folkedragter. Blot gaar alle Menneskene i disse Billeder saa unaturligt, som de alle havde Trøben — Forklaringen derpaa maa en teknisk Kyndig give.

En komisk Film „Hans Ungdomsbrud“ tilhører Nordisk Films Rædselsperiode — Hr. Lau Lauritzen vil nu tilhulle sit Ansigt, naar han ser den — men nogle Dyrebilleder og fremfor alt den pragtfulde Rytterfilm „Vore Dages Kentaurer“ giver fuld Revanche — aldrig er mere desperat dristige og dejlige Billeder set herhjemme. *Coeur volant.*